

Algemeen

Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

NEDERLANDEN.

's Gravenhage, den 14 Maart 1820.

De afdelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben hun onderzoek wegens de nieuwe ontwerpen van het budget ten einde gebragt. Dit werk was niet zeer moeijelijk, men had slechts dezelfde bedenkingen weder voor den dag te brengen welke op de vorige ontwerpen, in de gedenkwaardige zitting van den 24 December laatstleden verworpen, gemaakt zijn geworden: want de tegenwoordige ontwerpen zijn bijna dezelfde, gelijk men zien kan in onze Courant van den 23 Februarij, waarin wij het oude en het nieuwe budget met elkander hebben vergeleken. Van alle kanten, heeft men *bezuinigingen* gevraagd en verscheiden leden hebben hun verlangen te kennen gegeven, dat onder die *bezuinigingen* in de eerste plaats gesteld werd de afdanking van de *Commissie van bezuïning*; daar men heeft opgemerkt dat sedert de *aanstelling* van de *Commissie bezuïning*, de *ingevonden* *aanbevelingen* zijn *geworden* en thans tot eene hooge mate *vermeerderd* zijn *geworden* en zelve alletbezwartende *aanbevelingen* *zijn* *geworden* en zoude men ten minste de *aanbevelingen* *van* de tractementen, schadeloosstellingen enz., aan de leden dier Commissie van *bezuïning*, op zulk eene *bezuïningende* wijze, toegelegd. Men zal zich herinneren dat de heer *Okker Repelaer van Driel* President dier Commissie is; men zal ligt gelooven, dat niet-tegenstaande zijn tractement van 10,000 guldens als Staats Minister, niet-tegenstaande zijne rijke gratificaties voor andere *buitengewone* werkzaamheden, hij het voorzitterschap dier Commissie ook niet *gratis* waarneemt.

De centrale sectie van de tweede Kamer der Staten-Generaal vergadert heden, ten einde de aanmerkingen der afdelingen over de derde redactie der financiële wetten te onderzoeken. De Ministers zijn geroepen geworden om inlichtingen te geven. Intusschen gelooft men niet, dat de discussie dier wetten zal kunnen plaats hebben, voor de paasch-vacantie, welke, zóó men gelooft, voor eene maand of zes weken aan de leden der Kamer zal worden toegestaan. En, in der daad, na zulke gewigtige en aanhoudende werkzaamheden als de afgevaardigden gedurende vijf maanden gehad hebben, is het niet meer dan billijk hun een weinig rust te laten genieten.

Men meldt ons uit Brussel, dat de zoon van den heer *van der Straeten* eene dagvaarding in persoon (*mandat de comparation*) heeft ontvangen, en den 11 dezer door den Regter ter Instructie is verhoord geworden. Op de eerste vraag welke hem door den Regter gedaan werd, heeft die jongeling geantwoord: » dat hij was de zoon van den beschuldigde *Van der Straeten*, dat hij als zoodanig gedaan heeft, » nog » doet en niet zal aphauden te doen alles wat in zijn » vermogen is om de onschuld van zijnen vervolgdan » vader aan den dag te brengen; dat de middelen » welke hij, tot dat einde bezigde, hem voorgeschre- » ven waren door de natuur zalva, in zijne oogen, » meer vermogend dan de bevelen van eenen Minis-

ter; dat hij van zijn gedrag ten dezen aan niemand » rekenschap was verschuldigd en dat hij weigerde te » antwoorden. »

Wij beklagen van ganscher harte den Regter, die belast is met het droevig verhoor des edelen zoons van zulk eenen beschuldigde; waar is de sterveling, wiens hart niet alle gevoel heeft uitgeschud, die niet door zulk een antwoord verpletterd werd? Voor het overige (het is altijd onze corresponsent van Brussel die spreekt), maakt alles wat hier thans gebeurt, de organisatie der regterlijke magt zoo dringend noodzakelijk, dat men dezelve met een reikhalzend verlangen te gemoet ziet.

Dit verhoor, vervolgt onze corresponsent, herinnert ons aan eenen Magistraatspersoon van eene naburige provincie, die zich eene vermaardheid heeft verworven, welke men niet zoude durven bestemmen, zonder vreeze van het lot van den heer *Van der Straeten* te zullen ondergaan; deze Magistraatspersoon talde onder zijne aanspraken op de ministerieel achtung, die van zijnen eigen zoon, een *aanbeveling* *van* *de* *regering*, te hebben doen vallen en *afgevaardigde* *van* *de* *provincie* *Holland*, te *zijn* *geworden* in de *gevangenis* heeft verloor, zoude *andere* *inlichting* *kunnen* *geven*.

Gisteren is alhier in de Groote Kerk, zonder eenige plegtigheid, begraven de Baron *J. D. Sweerts de Landas*, Kommandant dezer residentie, Luitenant-Generaal, Kommandeur der Militaire Willems-orde, den 10 dezer, binnen deze Stad overleden. Hij werd in 1759 te Gorcum geboren, trad in dienst dezer landen, in 1775, en werd toen als Vaandrig aangenomen in het Waalsche regiment van den Generaal *Smislaert*. Kolonel in 1793, maakte hij den veldtocht tegen Frankrijk en onderscheidde zich bij de belegering van *Maubeuge* en *Landrecies*. Na de omwenteling van 1795, verliet hij den dienst. Steeds zeer gheeft aan het Huis van Oranje, nam hij een ijverig aandeel in de omwenteling van 1813. Het toenmalig provisioneel bestuur gaf hem het bevel over het kleine leger, in der haast bijeen verzameld, om tegen de Franschen te ageren, in het *Land* *van* *de* *provincie* *Holland*. De diensten welke de Generaal *Sweerts* destijds aan het Vaderland heeft verricht, geven hem eene billijke aanspraak op de achtung van alle weldenkende Nederlanders, die zijnen dood thans betreuren.

De volgende bijzonderheden, welke ons aangaande de laatste verkiezing van twee leden voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal zijn toegezonden, hebben wij gemeend onzen lezers niet te moeten onthouden.

» Haarlem den 6 Maart

» Behalve de twee kenkende leden voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal, Jonkheer *van Warin* en *A. van Rhemen tot Rhemenshuizen*, waren er nog drie andere kandidaten, de eerste een zeer bekwaam rechtsgeleerde, uit een der aanzienlijkste geslachten dezer provincie; de tweede een eerlijk, braaf, oud

regent, door Zijne Majesteit den Koning, voor wien hij alles veil heeft gehad, tot heden vergeten, en broeder van den weldenkenden Raadsheer van dien naam; de derde de achtenswaardige *Gogel*. Deze had voor zich eene sterke partij, welke begreep dat die oud Minister van Financien met zeer veel vrucht den tegenwoordigen Minister van Financien zoude kunnen worden tegenovergesteld, in de belangrijke discussien, welke wij in den loop van dit jaar te verwachten hebben over een budget dat voor eenen tijd van niet minder dan tien jaren, volgens de Grondwet, moet worden vastgesteld. De keuze van den heer *Warin* kon niet twijfelachtig meer zijn, van het oogenblik dat hij tot mededinger had een persoon die den sleutel van den overweldiger op zijnen rok heeft gedragen. De keuze van den heer *Van Rhemen* laat zich daardoor verklaren, dat er tussthen het Noord en Zuidelijk gedeelte dezer provincie eene (laten wij het woord noemen) kinderachtige emulatie bestaat om even veel leden uit elk gedeelte derzelve in de Staten-Generaal te hebben, even als of een kundig en liberaal Representant, te Rotterdam, Dort of in den Haag wonende, minder de belangen der provincie zoude voorstaan dan een burger van Amsterdam of Alkmaar. De Noordhollandsche Heeren hebben dus, toen zij zagen dat zij geene twee van de hunnen er konden doorkrijgen, liever verkozen een *vluggen* gelderschen Kamerheer, die eerst sedert eenige jaren door een rijk huwelijk herwaarts werd gelokt, te nemen, dan het aan de Zuidhollanders gewonnen te geven. Dit mag eerst heten de belangen zijner provincie behartigen!"

R.

's Hertogenbosch, den 7 Maart.

Heden ochtend vernamen wij het berigt, 't welke, hoezeer niet onverwacht, echter niet naliel eene gevoelige aandoening te weeg te brengen. Het was het berigt van het overlijden, in den afgelopen nacht, van den Hoog Ed Gestr. Heer Mr. *Carl Gerard Hultman*, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Staatsraad in buitengewonen dienst en Oud Gouverneur dezer Provincie. Slechts weinig tijds geleden schonk Z. M. de Koning denzelven het ontslag uit laatste melde betrekking, welke zijne vooraf verzoenderde jaren gepaard met onafwekkende aangesettheid, geboden toenemende ziekte en zwakheid beroofden denzelven van het genoeg en rust, welke door eene lange en schitterende loopbaan, door wijsheid, kunde, goedheid en grootheid gekenmerkt, verdiend was. In het hart van allen, die ware verdiensten kennen en op prijs weten te stellen, zal deszelfs nagedachtenis niet uitgewischt worden, maar de hoogachting en toegenegenheid der zoodanigen zullen zijn aandenken in stand houden.

ZAKEN VAN SPANJE.

De vorderingen welke de Spaansche opstandelingen maken nemen van dag tot dag toe; zij naderen den zetel van het gouvernement. Den 21 Februarij heeft de omwenteling in de *Corunha* plaats gehad. Het korps officieren, in groote montering, aan welks hoofd zich bevond de Kommandant-Generaal van de artillerie, vervoegde zich dien dag bij den Kapitein-Generaal *Venegas*. Men gaf hem te kennen, dat het garnizoen de Constitutie zoude proclameren, en zoo hij zich niet aan het hoofd van hetzelfde wilde plaatsen, hij huis-arrest zoude bekomen, hetgeen ook, op zijne weigering, dadelijk plaats had. Vervolgens werd de proclamatie voorgelezen, onder het algemeen gejuich der inwoners dezer gewichtige stad, en daarop werd eene provisionele *Junta* geïnstalleerd. *Ferrol* heeft zich ook voor de opstandelingen verklaard. Den 19 is aldaar de Constitutie geproclameerd. Te *St. Andero*, in Asturiën, is de omwenteling ook daar gesteld: den 30 Februarij, is door den Municipaliteit de eed op de Constitutie afgelegd.

Volgens brieven van *Bajonne* van den 4 Maart, zijn de steden *Algeiras*, *Tarifa*, *Xeres* en *Malaga* in de magt der opstandelingen.

De stofelijke overblijfselen van den ongelukkigen *Porlier* zijn opgegraven en weder met eervolle lijkplegtigheden ter aarde begrafeld. Zijne weduwe, die dicht bij de *Corunha* in een klooster was opgesloten, is uit hetzelfde gehaald en in triumph naar de stad gebragt.

Mina bevindt zich reeds aan het hoofd van twee duizend man, hij is vergezeld van den Kolonel *Echeverria*, een bekwaam krijgsman, in zijn Vaderland met roem bekend. De eerste operatie van *Mina* is geweest de benedijging van de kanongietery van *Aizzabal*.

Alle Spaansche liberalen die te *Bajonne* waren, zijn, op vier na, naar Spanje teruggekeerd: onder dezelve bevinden zich twee oude Aides-de-Camp van *Porlier*.

Brieven van *Madrid* melden, dat de Koning eenen grooten raad heeft gehouden. De meerderheid was van gevoelen, dat Z. M. niets moest toegeven; de voorstanders van de hevige maatregelen hebben gewild, dat men uit kracht van de bepalingen van het Heilig-Verbond, 40,000 man hulptroepen van Frankrijk zoude vragen; maar een lid van de minderheid heeft zich met kracht tegen het stelsel verzet, dat sedert eenige jaren gevolgd is, en vooral tegen alle tusschenkomst van vreemde magt. De Koning, van de bondigheid dier redenering overtuigd, heeft zich, zoo men zegt, bij dat advijs gevoged.

Bilbao den 1 Maart.

Gansch Galicien is sedert den 20 Februarij onder de wapens. Volgens zee-tijdingen, waarop men staat kan maken, is de opstand ook in de *Asturiën* uitgebarsten.

Madrid, den 29 Februarij 1820.

De Generaal *Eguia* heeft *Grenada* verlaten met de Staats-gevangenen die zich aldaar bevinden. De Kolonel *Riego* was den 22 te *Antequera* en trok, met geforceerde marschen, op *Grenada* aan; onze hoofdstad is nog rustig, maar rondom ons heerscht eene sterke beweging. De verstandigen hebben dit vooruitgezien. Ziedaar de gevolgen van ondoelmatige maatregelen.

Irun, den 1 Maart.

Mina is overal in onze omstreken, en men weet nooit zeker waar hij zich bevindt: het is niet twijfelachtig meer dat zijne magt vermeerderd en dat deze geduchte partijganger nog dezelfde activiteit aan den dag legt welke hij voorheen bezat. De onderkoning *Espeleta* is in de dodelijkste ongerustheid; hij heeft geene troepen.

— *Mina* heeft zich van de geweer-fabrieken van *Ajvar* en *Orbazeita* meester gemaakt; men zegt dat hij 1500 man bij zich heeft.

— Men zegt, dat de *Cortadura* in de magt der opstandelingen zoude zijn gevallen. Die stelling bedreigt *Madrid* en *Barcelona*. Den 10 Maart, aan de *Beurs van Parijs*, is de *Beurs* gesloten voor het Nationale leger had geopen.

FRANKRIJK.

Parijs, den 10 Maart.

De discussien in de Kamer der Gedeputeerden over het ontwerp van wet betrekkelijk de opschorting van de persoonlijke vrijheid voor eenen zekeren tijd, zijn met zeer veel hevigheid gevoerd geworden. Morgen verwacht men derzelve sluiting.

Beugelwech.

A N T W O O R D.

Aan den Schrijver van den Brief aan den Redacteur van het Algemeen Nieuws- en Advertentie-Blad, door eenen ouden Patriot voor 1787.

In den brief, Mijnheer, dien gij openlijk aan den Redacteur van dit Dagblad gemeend hebt te moeten schrijven, legt gij het verlangen aan den dag, daarop eenig antwoord te ontvangen, mits het niet knorrig, noch driftig zij. Aan dit verlangen ga ik voldoen, en zal u noch met knorrigheid, noch met drift, maar met de meeste bescheidenheid, (omdat gij een man van jaren zijt) mijne meening verklaren.

Ik wil dan ook nu voorbeeld niet volgen ten aanzien van sommige uitdrukkingen, in uw brief voorkomende, welke niet zeer beleefd zijn, men kan die ligt aan den ouderdom, uit zijnen aard, knorrig en gemelijk, vergeven. Ik wil u, uit hoofde daarvan, niet onthouden een antwoord over eene stelling, die ik gaarn met u wil onderzoeken, te meer daar dit Blad, in andere opzichten, uwe goedkeuring schijnt weg te dragen.

Uw gevoelen is, dat het eenen Dagblad-schrijver niet vrijstaat de advijsen der Staatsleden te recenseren, wat den vorm betreft, maar wel wat aangaat de zaken; gij gelooft, dat zulks niet bestaanbaar is met den eerbied, aan hen verschuldigd, en dat zoodanige recensie eene nadeelige strekking heeft.

Vergun mij, Mijnheer, dat ik het tegenovergesteld gevoelen, hetwelk ik tot dus verre dienaangaande gehad heb, blijft aankleven, en duld dat ik u mijn

redenen daarvoor ontwikkelde; misschien zullen zij u tot hetzelfde overhalen; zoo niet, ik mag het ook al lijden, en zal er u niet te minder om achten: want, gelijk gij weet, ik ben een voorstander van de onbeperkte vrijheid van denken. Ik ben, daarenboven, dit antwoord nog meer aan het Publiek dan aan u verschuldigd. Het is geene onbedachtzaamheid, die mij ten aanzien der recensien, waarover gij klaagt, heeft doen handelen zoo als ik gehandeld heb, en, niettegenstaande uwe aanmerkingen, zal voortgaan te handelen, omdat, hoe meer ik die zaak, na de herhaalde lezing van uwen brief, heb overdacht, hoe meer ik overtuigd ben van de gepastheid en nuttigheid van dergelijke beoordeelingen.

In het algemeen, ben ik van gedachten, dat elke openbare handeling, hetzij van publieke of private personen, valt onder het bereik der kritiek, zoo wel naar haren vorm, als naar haren aard. Die aan den weg timmert, zegt te regt ons oude Hollandsche spreekwoord, moet zich de aanmerkingen der voorbijgangers getroosten; en zoo ooit eene dergelijke kritiek geoorloofd is, het is, voorzeker, ten aanzien van de redevoeringen welke in het openbaar in de Tweede Kamer der Staten-Generaal worden uitgesproken, en ook wel degelijk *quod formam*. Naar uw gevoelen, Mijnheer, zijn deze staatsleden geene *publick-redenaars*; zij spreken, zegt gij, niet voor of tot het publiek, maar onderling tot of voor elkander, en daarom mag men hen, naar uwe meening, niet recenseren. Vergun mij, Mijnheer, hierop aan te merken, dat uwe veronderstelling valsch is, en derhalve ook de gevolgtrekking welke gij daaruit afleidt. De heeren Gedeputeerden in de tweede Kamer spreken tot en voor elkander, wanneer zij in hunne afdeelingen de ontwerpen van wet, hun van wege het gouvernement aangeboden, onderzoeken; daar trachten zij elkander in te lichten, daar ontwikkelen zij de voor- en nadeelen dier ontwerpen; de adviſen welke zij daar uitbrengen, zijn niet onderworpen aan eene publieke beoordeeling; maar wanneer een afgevaardigde, niet te vreden met zijn gevoelen in de afdeelingen, voor zijne medeleden, ontwikkeld te hebben, dit nog nader verkiest te doen in de openlijke vergadering, in eene met rijp be raad overlegde en geschrevene redevoering, dan is zijn oogmerk daarmede niet alleen om zijne medeleden, ware het mogelijk, tot zijn gevoelen over te halen; maar hij doet zulks ook en voornamelijk om de meening der medeleden, die het degelijk de meening dier redenaars is, blijkt onwedersprekelijk, dat zij zich beijveren het door het publiek te doen kennen, en in de openbare vergadering uitgebragt advies, zoo spoedig mogelijk, aan het publiek, door middel der drukpers, mede te deelen. Dit laatste is zoo waar, dat, toen de *Nederlandsche Staats-Courant* weigerde de adviſen op te nemen, door de afgevaardigden ter Tweede Kamer uitgebragt, bij gelegenheid van het verwerpen van het tienjarig budget, verscheiden heeren redenaars zich vervoegden tot de Haagsche en andere Couranten, om daarin hunne redevoeringen te doen plaatsen, terwijl de heeren van Hogendorp en van Alphen dezelve afzonderlijk uitgaven. Voor wie anders nu dan voor het publiek geschiedde deze openbaarmaking? Hier is geen twijfel meer. Vervoegt men zich nu tot het publiek, dan heeft dit ook het regt om over hetgeen aan hetzelfde wordt aangeboden te oordeelen; dan mag een adviſ van een staatslid, eene aanspraak van een Minister, beoordeeld worden even als elk ander voortbrensel van 'smenschen geest, dat aan denzelfden regter wordt onderworpen: een dergelijk stuk staat dan gelijk met een boek, hetwelk zoo wel wegens den vorm als wegens den inhoud beoordeeld mag worden.

Wat nu onze beoordeelingen van dergelijke openbare stukken betreft, wij zijn daaromtrent zoo bescheiden geweest, en zoo onpartijdig, als het betaamde. Wij hebben de heeren *Collot d'Escourj* en *Metskerkamp* geprezen, zoo wel als de heeren van Hogendorp en *Dotrens*, hoezeer de gevoelens dier Afgevaardigden lijkte tegen over elkander stonden; wij eerbiedigen alle gevoelens, maar verlangen ook voor de onzen hetgeen wij aan die van anderen kunnen. Wij hebben het regt als burgers van eenen vrijen staat ons meening uit te brengen over de aangelegenheden van dien staat, waaromtrent wij zelfs niet onverschillig mogen zijn. Wanneer wij dan nu in de adviſen van Gedeputeerden, aan het oordeel van het publiek, en dus ook aan het onze, onderworpen, gebreken ontdekken, meenen wij de vrijheid te hebben die te mogen aanwijzen. Dit kan zelfs zijne nuttigheid hebben. Zijn onze aanmerkingen juist, dan kunnen zij strekken tot verbetering

voor het vervolg; zijn zij verkeerd, dan kan men ons onzen misslag onder de oogen brengen, en wij zullen daardoor geleerd hebben; uit de wisseling der denkbeelden moet toch de waarheid ontspringen.

Ja maar, zegt gij, Mijnheer, en anderen zeggen dit met u, ja maar, de eerbied aan de Gedeputeerden der Natie, aan de Ministers en andere aanzienlijke Staatsleden verschuldigd, verbiedt eene strenge censuur hunner handelingen, vooral *quod formam*.

Hierop antwoord ik, dat een Gedeputeerde, een Minister, of welk ander aanzienlijk Ambtenaar het ook zijn moge, eerbied verdient, wanneer hij in zijne betrekking kunde en braafheid aan den dag legt. Van daar dan ook dat wij met zoo veel warmte prijzen die waardige Vaderlanders, bij welke wij deugden en bekwaamheden in eene hooge mate zien uitblinken. Maar wanneer wij, van eenen anderen kant, kruipende laagheid, vleijerij van het gezag, eigenbelangzucht, bekrompenheid van geest en verwarde denkbeelden ontdekken, wanneer de personen in welke wij die hoedanigheden vereenigd of afzonderlijk meenen te bespeuren, ons door de uitgave van hunne voortbrengsels, tot de openbaarmaking van ons gevoelen deswege, als het ware, uitlokken, ik vraag het aan u zelve, Mijnheer, is het dan mogelijk, dat wij in dat geval met eenigen eerbied bezield zouden kunnen zijn? Dergelijke personen te eerbiedigen, ware een onregt den braven en den verstandigen aangedaan. Is er onderscheid tusschen deugd en ondeugd, bekwaamheid en onkunde, dan moet dit onderscheid ook worden in het licht gesteld, wanneer zulks te pas komt; en dit komt te pas, wanneer men door eene openlijke te voorschijn treding het gevoelen van het Publiek inroept.

De franschen, die in zaken van welvoeglijkheid wel mogen worden genoemd, begrijpen het ook niet anders. Niet alleen veroorloven zich de meest geachte Dagblad-schrijvers van dat land, de handelingen der Ministers, in hunne dagbladen te gispen, maar de Koninklijke aanspraken, de antwoorden op dezelve van de Kamers, de adviſen aldaar uitgebragt, zijn beurtelings de onderwerpen hunner aanmerkingen, ten voordeele of ten nadeele, en zoo wel ten opzichte van den vorm als van den inhoud. Hetgeen in Frankrijk als welvoeglijk, als geoorloofd wordt beschouwd, kan in de Nederlanden ook wel voor niet onwelvoeglijk, voor niet ongeoorloofd worden gehouden. Wij willen wel gelooven dat gij, Mijnheer, als zijnde een bejaard man, een oud patriot van voor 1787, niet met hetgeen in Frankrijk thans omgaaft zoo van nabij bekend zijt als wel de schrijver dezes, die een jong patriot van 1813 is, en een groot minnaar van de fransche letterkunde en de fransche dagbladen, welke, opdat ik u dit in het voorbijgaan eens in het oor fluistere, door de eerste vernuften van dat land worden geschreven, als zijn *Benjamin Constant*, *Chateaubriand*, *Etienne*, *La Cretelle*, en verscheiden andere, die u misschien minder bekend zijn, en wier namen het dus nutteloos zoude zijn hier te vermelden. Wel nu, Mijnheer, kunt gij wraken, dat wij liever, tot onze modellen hebben gekozen de *Mimnerve*, de *Constitutionnel*, de *Renommée* en andere goede dagbladen, dan de *Nederlandsche Staats-Courant*, de *Haagsche*, de *Zwolsche* of andere slecht geschrevene en onbeduidende hollandsche nieuwspapieren?

Onze aanmerkingen, zegt gij verder, kunnen het nadeel doen van de leden der Tweede Kamer terug te houden van in het openbaar te spreken. Wij gelooven, dat zij die zich daardoor zouden laten verhoeden, zeer slechte vertoegwoordigers van het Volk zouden zijn: wij mogen dit niet veronderstellen van de mannen van den 24 December. Gij maakt die heeren waarlijk geen fraai compliment. Zij blijven, zegt gij, altijd *menschen* en als zoodanig kan hunne ambitie door openbare gisping gekrenkt worden. Is dit hun geval, dan zijn zij wel zeer klein-geestige menschen, en alsdan verliezen noch hunne ambtgenooten, noch het publiek, bij de terughouding van hunne openlijke adviſen: wij zeggen openlijke, want in hunne gesloten afdeelingen toch hebben zij de vrijheid gehad dezelve uit te brengen, zonder vrees van deswege berispt te zullen worden. Wij die slechts eenyoudige burgers zijn, wij hebben nog fierheid genoeg om ons te verhellen boven het gesnap van aristocraten, die zich op eene ongunstige wijze over ons blad uitlaten, omdat hunne gispingen en handelingen daarin worden ontmaskerd en in het ware licht voorgesteld. Wat gaat het ons toch aan, wat Meester *Cornelis*, Meester *Oker*, en dergelijk soort van menschen, van ons snappen? hun lof zoude ons hinderen, hunne verachting is ons een

veretitel. Wij vergenoegen ons met de goedkeuring der weldenkenden, en van deze ontvangen wij dagelijks de onwedersprekelijkste bewijzen, niet alleen in de onvoorbeeldige vermeerdering onzer geabonneerden, maar ook in de talrijke bijdragen, welke wij van alle kanten, met de vleijendste geleide-brieven erlangen, en waaronder er zijn van *Staatsleden van het hoogste aanzien*, van geleerden van eene groote vermaardheid. Als men zulke stukken kan toonen, kan men gerust de drieste onwetendheid en ook, vergun het ons te zeggen, eenen ouden patriot, als gij zegt te zijn, laten snappen. In allen gevalle, Mijnheer, moet zich een man die zich van zijnen pligt kwijt, weten te verheffen boven de aanmerkingen, die op zijnen openbaren arbeid worden gemaakt, of hij moet, even als de heeren *van Maanen en de Knijff*, gebruik makende van de onwaardeerbare vrijheid der drukpers, zijne tegenbedenkingen aan het publiek mededeelen (1). Zoo zal dan eindelijk de waarheid in haren vollen glans te voorschijn treden. Doch wanneer men niets goeds te antwoorden heeft, in dat geval doet men best te zwijgen: zoo schijnen het ook de heeren *Van Toulon en van der Kemp* begrepen te hebben ten aanzien van hetgeen wij ons veroorloofd hebben aan te merken wegens hunne advijsen, welke zij zoo ijverig zijn geweest in de *Haagsche Courant* te doen plaatsen, in het ongelukkig vertrouwen misschien van roem in te oogsten, ten minste waarschijnlijk met het oogmerk van aan het gezag te openbaren, hoe overeenkomstig hunne meeningen met de zijne zijn geweest. Dit zakelijke gedeelte hunner advijsen is door ons zoo wel aange-merkt en ter toets gebracht, als het omkleedsel waarin zij waren voorgedragen; met andere woorden, wij hebben ons zoo wel tot den inhoud als tot den vorm dier ongelukkige redevoeringen bepaald. Uwe aanmerking, Mijnheer, is dus niet juist, dat wij ons, namelijk, meer met den vorm dan met de zaken zouden bezig houden. Doch wij willen niet ontveinzen, dat in eene openbare redevoering, welke men daarenboven aan het publiek mededeelt, en gevolgelijk aan deszelfs oordeel onderwerpt, de vorm, naar ons oordeel, in zeer groote aanmerking komt, en dat de Afgevaardigde die niet in staat is, er eenen heelen en sterken naam zijn voordeel te halen, verstandig zoude doen, van hetzelfde niet top de oogen van het publiek ten toon te stellen; maar het alleen te bewaren voor zijne ambtgenooten, in de afdeelingen der Kamer vergaderd. Welke noodzakelijkheid toch is er voor die heeren om zich te laten drukken? Het publiek had b. v. zeer wel kunnen ontbeeren de redevoering van den heer *Van Toulon*, waardoor het, voorzeker, niets geleerd heeft, en welke vooral geene aangename lectuur heeft verschaft.

Wij bepalen ons hierbij, omdat wij dit genoegzaam achten ter staving van ons gevoelen tegen de hoofdstelling van uwen Brief; wij gaan voorbij eenige punten in denzelfden aangevoerd, die zich of uit het hier boven gezegde van zelve oplossen of niet de moeite waardig zijn om afzonderlijk behandeld te worden. Ook hebben wij, daarenboven, geen lust, om alle nietige aanmerkingen die tegen ons gemaakt worden, te beantwoorden; het gezond verstand onzer landgenooten weet die op hare regte waarde te schatten. Dit is ons genoege. En hiermede, Mijnheer de oude patriot van voor 1787, wordt u alle heil toegewenscht door

Een patrioot van 1813.

(1) De eerste in den *Veridique*, de tweede in den *Indépendant*.

Advertentie

Op Dingsdag den 28 Maart 1820, des morgens precies om 9 uren zal men, ten overstaan van den te Alkmaar zittenden Notaris M. *Jacob Nuhout van der Veer*, in Castricum in de Oosterbuurt, voor de Boerewoning gemerkt met N° 7, naast de Roomsche Kerk, vercoopen (voor contant geld) 20,000 a 25,000 ponden eene best en welgewonnen paarden en koe-hooi; 9 kalf koejen; 3 vare koejen; 1 vette koe; 3 kalf varen; 3 pinken; 6 schapen, zoo weeren als oijen; 1 zeug met biggen; 1 bruin merrie paard, oud 4 a 5 jaren, 1 zwart merrie paard, oud 7 a 8 jaren, voorts Boeren- en Bouwgenootschappen en al wat tot eene complete Boerderij behoort. — Eindelijk Huis-

raad, Meubelen en Inboedel en hetgeen verder zal worden gepresenteerd; alles op den verkoopdag te zien.

Bij J. VAN DER WAL, Boekhandelaar te Gorinchem, wordt ten voordeele van de noodlijdenden voor den *Waterloed*, a 12 St. uitgegeven: De *Overstroming van Gelderland en Zuid-Holland in Januarij 1820*, door M. A. BOXMAN, met eenige geschiedkundige aanmerkingen; hetzelfde is in 's Hage te bekomen bij de Boekhandelaars *Kloots, de Lijon, Thierrij en Mensingh, Kisser en Weijgard*, voorts alom.

On demande à La Haye pour soigner un Enfant, une BONNE Suisse ou Française, agee de 30 a 45 ans, parlant correctement la langue Française, ayant déjà servi en cette qualité en Hollande et en état de produire des témoignages de bonne conduite et satisfaisants à tous égards. — s'Adresser par lettre affranchies sous la lettre Z. Chez le Libraire B. SCHEURLEER, Veenestraat, à La Haye.

TOUSSAINT DANHIEZ, Professeur, ayant subi l'examen de la commission, et muni de son acte, a l'honneur de vous rappeler qu'il réside en cette ville depuis un an, où il est honoré de la confiance de plusieurs familles pour les leçons Françaises; le stile épistolaire; l'écriture etc. etc. Les familles peuvent attester qu'il a fait disparaître en peu de tems les vices de prononciation trop communs à certains élèves, qu'il a habitués à une prononciation douce, et à des expressions persuasives; qu'il a perfectionné dans l'espace de six mois, l'écriture selon la méthode Anglaise et d'après les principes du dessin. Pour garantie de son fidèle exposé, il renonce à la recette de ses honoraires, envers celui qui contre toute probabilité ne pourrait atteindre ce but. Ses leçons traitent aussi de l'histoire, de la Mythologie, de l'Arithmétique etc. Il procure à ses disciples les meilleurs auteurs anciens et modernes. Les prix sont modérés et principalement par abonnement de l'année ou d'un trimestre.

Il se vendra près des personnes qui le feront demander chez M. Nohelstraet, N° 56, à La Haye, où il est honoré de la confiance de plusieurs familles.

PRIJZEN DER VOLGENDE EFFECTEN.

Amsterdam, den 13 Maart 1820.

HOLLAND, Werkelijke schuld . . .	3½ pCt.	44	a	44½
Rest. uitgestelde dito . . .	—	7½	a	7½
Kans-Biljetten	f	25¼	a	26
Schuld. Sijnd 1 ^o serie. 5 pCt.	—	98½	a	99½
ditto Sijnd 2 ^o serie	5	94½	a	94½
FRANKRIJK, Tijds Consuls	—	74	a	74½
Certificaten van dito	—	—	a	—
ditto (administratie te Parijs)	—	67½	a	68½
Reconnaissances	5	81¼	a	82
RUSLAND, bij Hope en Comp	5	91½	a	92
Inschrijving	6	47½	a	48
PRUISSEN, Nieuwe	5	81¼	a	82¼
SPANIE, Negotiatie 1807	5½	20½	a	21½
OOSTENRIJK, Obl. Weener-Bank	5	54½	a	56½
ditto . . . ditto	4	44½	a	45½
Cert., bij Gold. en Cp. 2½	—	3½	a	3½
ditto Neg. Metaaliek	5	72½	a	73½
— ditto	2½	36½	a	36½
— ditto	1	14¼	a	14½
Nationale Bank-gelden	—	689	a	704
ITALIE, Monte di Milano	5	—	a	—
NAPELS, Cert. Lanzaion en S. S.	5	69	a	69½
Cert. (adminis. Napels)	5	68½	a	69½

SCHIEDAM, den 13 Maart.

Genever, de 30 Vintels, zonder Faat	6½	a	6½
Amsterdamsche Proef	7½	a	7½
Zonder de Belasting.	—	a	—